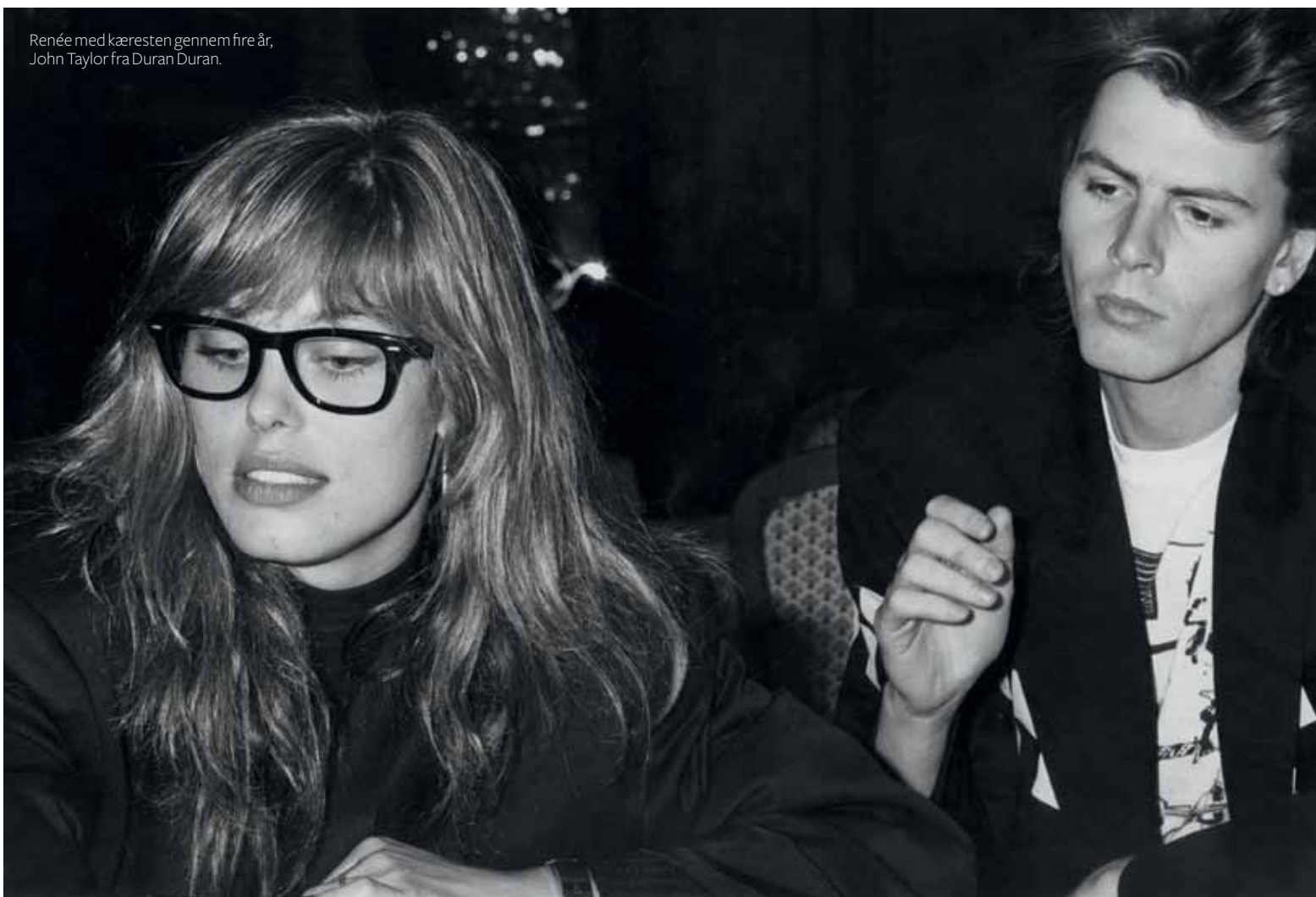

“
Det er
børnene, der
taber; når vi
forældre ikke
kan opføre os
som voksne
mennesker
”

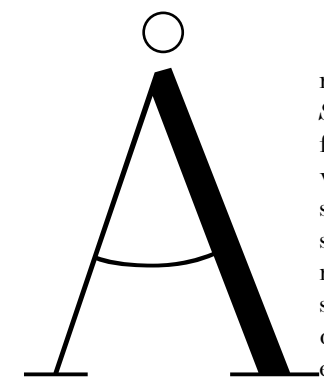
Renée Toft Simonsen blev kendt i hele verden for sine skrå katteøjne og fyldige læber, som en af 80'ernes største modeller. I dag er fotoskydninger og jetsetliv skiftet ud med familieliv i Aarhus og karrieren som anerkendt børnebogsforfatter og psykolog. Mød Renée Toft Simonsen, som gør hvad hun kan for at gøre livet lettere for delebørn.

TEKST Theresa Bødkegaard FOTOGRAFI Katrine Rohrberg

Renée med kæresten gennem fire år, John Taylor fra Duran Duran.

ret er 1984. På det danske talkshow *Schytty det er lørdag* har studieværten fået besøg fra det store udland. I den varme stol sidder et eksemplar af det splinternye fænomen supermodeller i skikkelse af en høj, smuk 19-årig pige med markante kindben og legendariske skrå dybblå katteøjne. Pigen er pæredansk, hedder Renée Toft Simonsen og er fra Aarhus. Hun sidder der, fordi hun er hottere end hot, i stald hos modelbureauet Ford Models og på forsiden af modemagasiner som Vogue og Elle. Studieværten prøver at få Renée til at indrømme, at det er svært at bevare jordforbindelsen og lade være at blive selvcentreret, når man lever det luksuriøse jetsetliv og feteres fra morgen til aften. Men Renée svarer beskedent, at selvom det er hende, det hele handler om, når hun er på arbejde fra 9 til 17, så er hun bare en helt almindelig pige, når hun kommer hjem.

Og hjem til Aarhus kom hun. Efter seks år i blitzlyset i New York – og en forlovelse med Duran Duran-basisten, John Taylor – besluttede hun at holde en pause som fotomodel, trak i en blå kedeldragt og tog fire måneder i Kibbutz i Israel i 1988 med sin storesøster, Heidi. For at tænke over, hvad hun egentlig ville med sit liv. Senere fortalte hun til pressen, at hun var begyndt at lide af angstanfald, der efterhånden blev så voldsomme, at hun blev nødt til at tage vare på sig selv og stoppe modelkarrieren. “Havde jeg været i det meget længere, havde jeg nok mistet touchet med, hvad der var vigtigt, og hvad jeg egentlig havde lyst til. Om jeg havde lyst

til at være sammen med den her popstjerne-kæreste og flyve og fare verden rundt, om det virkelig var skideskægt. Folk har en opfattelse af, at sådan et liv bare er toppen, og så er der middag med David Bowie den ene aften, og så er vi i Singapore den anden, og det er jo simpelthen ... det er glamour, ikke? Men når du så er i det, så ved du jo også, at det hele ikke er så glamourøst,” fortalte hun til *Euroman* i 1996.

Det er alt sammen mange år siden, og Renée har for længst fundet sin hylde – eller sine hylder. For hun er nysgerrig og kaster sig jævnligt ud i nye projekter. I dag er hun 47 år, stadig smuk som få, gift med den danske musiker Thomas Helmig på 15. år og succesfuld psykolog, forfatter, medstifter af sitet *delebørn.dk* og studerende på Film skolens manuskriptlinje. Og så er hun ikke mindst mor til tre børn, der efterhånden er store og selvkørende: Ulrikke på 19 år og Jens Kristian på 17 år, som hun har med Kristian Sandvad, og Hugo på 14 år, som hun har sammen med Thomas Helmig, og så er hun bonusmor til Thomas’ datter, Ida Marie på 20 år. En typisk moderne stjernefamilie med dine, mine og vores børn, og det er netop de erfaringer, problematikker og glæder, som følger med denne familieform, hun bruger i sine nyeste bogudgivelser *Mit liv som debarn* og *Mit liv som deletonager* – et værktøj for børn og unge, hvor de kan sætte ord på de følelser og udfordringer, der opstår, når ens forældre bliver skilt, og man som barn pludselig får to hjem – og i mange tilfælde to nye familier. For som hun siger med sin letgenkendelige stemme fra hjemmet i Aarhus: “Børnenes historie om en skilsmisse er ikke den samme som de voksnes historie.” Bøgerne har hun lavet sammen med veninden og kollegaen på *delebarn.dk*, Anna Prip Brandt, som er uddannet pædagog og

Ulrikke, Renées ældste datter, har arvet sin mors gode gener og arbejder som model. Her fotograferet til *Covers Aarhus*-tillæg i denne måned.

Renée og Thomas Helmig med deres fælles søn, Hugo.

sorgkonsulent, som hun lærte at kende for over 20 år siden, da hun hjemvendt fra New York begyndte at gå på studenterkursus på Aarhus Akademi.

Renées hjerte bløder for debørn, og hun arbejder med dem, fordi det, som hun siger, “er en allestedsnærværende problematik”. “Folk bliver jo skilt, det viser statistikkerne tydeligt, og jeg tror, at debørn bliver særligt sårbare på nogle områder, hvis deres far og mor ikke kan tale ordentligt sammen,” siger hun og tilføjer: “Børnenes tryk bliver taget fra dem, når de skal deles. Desuden er jeg selv debarn og har tre debørn, så det er bestemt noget, jeg har personlige erfaringer med,” siger Renée, der som en del af *delebarn.dk* hjælper forældre, der skal tackle en hverdag med deleordning og ny familiestruktur. “Det er heldigvis ikke længere så tabubelagt at skulle skilles. Det var noget andet, da jeg selv var barn,” fortæller Renée, hvis forældre gik fra hinanden, da hun var 13 år. “Jeg var det eneste skilsmissebarn i klassen, og det var hårdt, alle de andre havde en far og mor. Som de fleste andre børn kunne jeg da bedre lide ideen om ‘sovs og kartofler og partnerskab’. Nu er det mere almindeligt, og det gør det nemmere at tale om,” siger hun.

Alligevel er der rigtig mange forældre, der kommer til at gribe deres brud uhensigtsmæssigt an og glemmer, at deres børn også bliver en del af konflikten. “Det er ikke noget, forældrene tilsigter, men det sker, fordi det er smerteligt. Det smerter at se i øjnene, at man gør sit barn fortræd ved en skilsmisse. Derfor bliver det måske slået hen, og der bliver ikke snakket om det. I en skilsmisssituation skal man huske, at der står en nummer tre, et lille menneske, som også synes noget. Og selvom nummer tre lille menneske kun er syv år, så er det vigtigt, at det tages alvorligt,” siger hun.

Netop fordi børnene ikke altid får den taletid, de har brug for, er der behov for at hjælpe forældre med at tale med deres børn og tackle situationen på bedste vis. “Det, vi gerne vil, er at få sat ord på følelserne. For eksempel den dag, man får at vide, at far og mor skal skilles: Hvad skete der? Hvad blev der sagt? Hvordan havde alle det?” Eller dagen, de fleste skilsmissebørn kender, skiftedagen, dét at komme fra det ene hjem til det andet. Det er noget, vi forældre gør for at være retfærdige, fordi vi savner vores børn, men det er svært for børnene. Så bøgerne kan hjælpe med at formulere situationerne og få børnene til at tale og tænke. Og gøre os forældre opmærksomme på, hvordan hverdagen ser ud fra deres perspektiv.”

Ifølge Renée Toft Simonsen er det især de børn, hvis forældre ikke kan kommunikere, taler grimt om hinanden og giver beskeder til hinanden via børnene, der rammes rigtig hårdt. “Det går måske ikke altid op for os, men når vi siger noget grimt om barnets anden forælder, så opfatter barnet det jo næsten, som om der bliver talt

“I starten ville Ulrikke på tre da absolut ikke ligge i ‘smørhullet’ mellem os i sengen, hun ville ikke ligge ved siden af Thomas. Han lugtede dårligt og var dum. Og det var jo hendes måde at sige: ‘Han er ikke min far’.”

grimt om barnet selv. Fordi barnet er så stor en del af den anden forælder,” forklarer Renée og fortsætter: “Det er børnene, der taber, når vi forældre ikke kan opføre os som voksne mennesker. Det tænker vi måske ikke over, men det er vigtigt, at vi gør det, og at vi lærer at kontrollere os selv. At man ikke involverer sine børn i alt, hvad man tænker, tror og føler omkring situationen. Det er rigtig svært, og der skal kæmpes for ikke at inddrage børnene og i stedet gøre det, som er rigtigt. At gå ind og være forælder frem for såret eks-hustru eller -mand.”

En skilsmisse er en traumatisk oplevelse for alle. “Vi vokser op, finder en partner, får børn, og så skal der bare leves lykkeligt – det er den drøm, de fleste af os har. Og når drømmen brister, er det virkelig hårdt. Og der sker noget med de voksne, når det sker. De bliver enormt kedde af det, måske bliver de uvenner, og der er rigtig mange følelser, der blandes rundt i et kæmpe morads,” siger Renée, som blev skilt fra sine ældste børns far, da de var ganske små. “Tit bliver børnene fanget i de voksnes følelser, og meget ofte er de voksne ikke gode til at differentiere, hvilke følelser der hører til hvem. De kan godt tale på barnets vegne, hvor det egentlig er deres egne følelser, de taler om, men kommer til at sige, at det er børnenes,” forklarer Renée som en af begrundelserne for at skrive bøgerne, der giver barnet mulighed for at forklare sine følelser. “Mors historie er mors, og fars version er fars, og så står barnet i midten, og hvor hører bar-

lidt af en kunst at se ud over børns ytringer i de situationer og ikke tage det personligt. “Med de markante udmeldinger forsøger de at sige, at de ikke er parate endnu. Det tager tid. Og Thomas forsøgte heller ikke at trænge sig på, men var tålmodig og rummelig.” På samme måde oplevede Renée også, at hun skulle være varsom over for Thomas’ datter. “Jeg var virkelig heldig og fik den lækreste 4-årige bonusunge, jeg var glad for hende, og hun var åben over for mig fra starten. Men det krævede tålmodighed, jeg vidste jo godt, at hun havde en dejlig mor, så jeg skulle ikke ind og ‘lege mor’. Men gennem årene har jeg fået noget andet, en fortrolighed, som hendes mor ikke havde i årene som teenager.”

Renée mener, at vi voksne godt kan have en tendens til at glemme, at nye relationer og familiestrukturer kræver tid, og at børnene skal have rum til at vænne sig til forandringer. Som Renée forklarer: “Vi vil have, det hele skal gå så hurtigt. Vi bliver forelskede og tænker: ‘Fantastisk, vi laver en ny familie’, og så går der et halvt år, så flytter vi sammen, og så skal alle elske hinanden. Sådan fungerer det simpelthen ikke. Børnene er jo ikke forelskede. Relationer tager tid,” siger Renée, der tror, at vi i farten også stiller for høje krav til os selv. “Så står man der og skal pludselig være mor for to nye børn, man ikke kender. Mange forventer af sig selv, at man skal elske dem alle lige meget. Men det gør man jo ikke. Det kan man ikke forlange, og det skal man heller ikke. Det tager mange år,” siger Renée, som kan glæde sig over, at de i familien Simonsen-Helmig er lykkedes med deres integrationsprojekt, og ifølge hende er opskriften: tid, god kommunikation og opmærksomhed i arbejdet mod en velfungerende familie delt i to.

“I dag kan min Ulrikke sætte sig på skødet af Thomas, men det gjorde hun ikke, da hun var tre år, for der var hun ikke parat. Den relation tog lang tid at bygge op, og det tog lang tid, før det udviklede sig til noget, der ligner en forældrerelation. Det er et forhold, som børn selv skal være med til at etablere.” ○

Rundt om Renée

Renée Toft Simonsen er uddannet psykolog og er forfatter til en lang række børnebøger, blandt andet serien om skilsmissepiggen Karla. Desuden er Renée medstifter af delebarn.dk, hvor hun rådgiver og svarer på spørgsmål fra deleforældre, og så er hun mor til Jens Kristian, Ulrikke og Hugo og bonusmor til Ida Marie.

Bøgerne Mit liv som debarn og Mit liv som deleteenager er skrevet i samarbejde med pædagog og sorgterapeut Anna Prip. Bøgerne er tænkt som en hjælp for børn til at formulere og give plads til følelser og oplevelser, når familien er i opbrud. delebarn.dk er et site, som hjælper med planlægningen af debarns hverdag med to familier, gennem en fælles kalender.

net til? Barnet er jo faktisk ikke skilt, barnet har jo stadig sin far og mor og hører til begge parter. Bogen er et sted, hvor barnet kan fortælle om sine oplevelser, og en måde at huske sin egen historie på,” siger Renée, der håber, at bøgerne vil give anledning til mange små snakke, om hvordan det opleves at være debarn. “Skilsmis-sen skaber en sorg over noget, man har mistet, og bøgerne er en måde at kunne håndtere det på.”

En del af inspirationen til bøgerne fik Renée på en rejse til Afrika, da hun sidder i bestyrelsen for den humanitære organisation Plan International. “Fordi mange forældre dør af aids i Afrika, skriver de på forhånd mindebøger til deres børn, for på den måde at bevare fortællinger og give et eftermæle til deres efterladte. Ikke at man kan sammenligne dødsfald med skilsmisser, overhovedet ikke,” understreger Renée, “men det, det handler om, er at gøre tingene konkrete og skabe en ramme om fortællingen ‘hvem er jeg?’”

Oplevelsen i Afrika var sammen med Renées egne oplevelser med skilsmisser grundlaget for bøgerne: “Mine egne børn fik, for efterhånden mange år siden, en bonusfar i Thomas, og ham er de jo vildt glade for. Men mine børn var også helt små, halvandet og tre, da de mødte ham. De har jo boet sammen med ham i 16 år, så han er jo lige så meget deres far, som deres rigtige far. Det er han,” siger Renée, “men i starten ville Ulrikke på tre da absolut ikke ligge i ‘smørhullet’ mellem os i sengen, hun ville ikke ligge ved siden af Thomas. Han lugtede dårligt og var dum. Og det var jo hendes måde at sige: Han er ikke min far,” siger Renée og indrømmer, at det kan være

Tænk på det bedste da ved, straks så flyver da af sted...

Magasinet